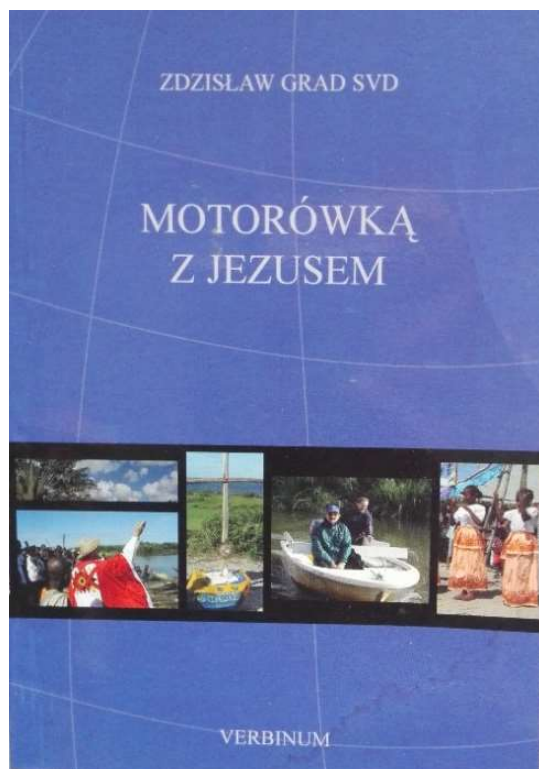

Z naszej parafialnej biblioteki:

Motorówką z Jezusem

KS. ZDZISŁAW GRAD SVD

W Tygodniu Misyjnym polecamy jedną z wielu książek w naszym parafialnym księgozbiorniku, opowiadających o pracy polskich misjonarzy na wielu kontynentach.

Książka „Motorówką z Jezusem” jest zbiorem bardzo osobistych relacji o. Zdzisława Grada SVD, ukazujących jego działalność misyjną w latach dziewięćdziesiątych w Madagaskarze, w diecezji Mananjary.

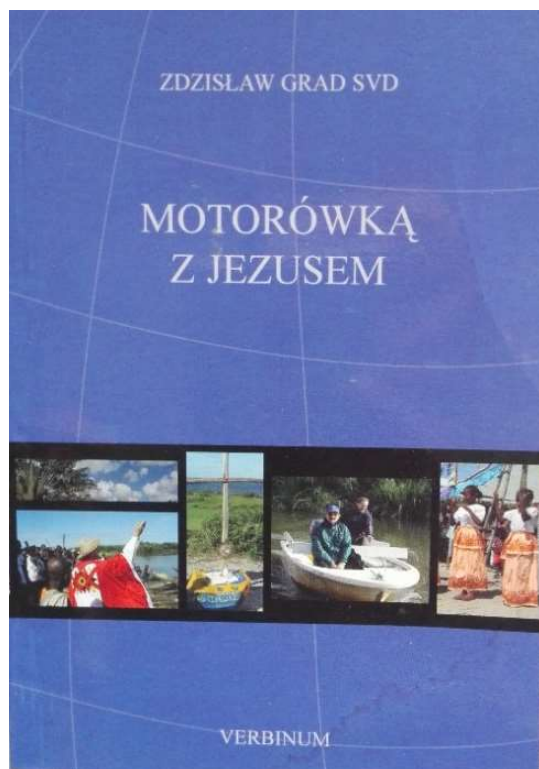
Tak rozpoczyna się jego opowieść:

„Wszystko zaczęło się w 1992 roku, kiedy podjąłem się ewangelizacji terenu położonego nad kanałem Pangalana. Przybyłem na Madagaskar 4 września tegoż roku w towarzystwie mojego kolegi, o. Krzysztofa Pawlukiewicza, oraz o. Jose Quadrosa Sebastiana, który pochodził z Indii. Byliśmy drugą grupą misjonarzy werbistowskich, która dołączyła do pierwszej czwórki współpracowników z Indonezji. Madagaskar był w owym czasie naszą nową misją. Zgromadzenie Słowa Bożego zostało zaproszone do diecezji Mananjary przez jej ordynariusza, malgaskiego jezuitę Xaviera Tabao. Diecezja rozciągała się u wybrzeży Oceanu Indyjskiego i należała do terenów pierwszej ewangelizacji. Tylko osiem procent mieszkającej tam ludności można było uznać za chrześcijan. Pozostali byli wyznawcami rodzimej, religii animistycznej. Powierzono nam trzy dystrykty: Vohilavę, Mahavokę i Pangalanę, która rozciągała się wzdłuż Oceanu Indyjskiego i szeregu rzek i rozlewisk połączonych kanałami w jeden kompleks. Jedyńm środkiem lokomocji mogła być tylko tradycyjna łódź malgaska albo motorówka.

Wioski były rozrzucone bądź wzdłuż wybrzeża oceanicznego, bądź nad jeziorami lub kanałem Pangalana. Po kilkumiesięcznej nauce języka malgaskiego w mieście Ambositra, region Pangalany stał się moją parafią. Ludność zamieszkująca te tereny należała do trzech plemion: Betsimisaraka, Antemoro i Antambahoaka. Wszystkie one w większym lub mniejszym stopniu doszukiwały się swojego pochodzenia w tradycji arabskiej sprzed wielu wieków. Biskup nie ukrywał swojego zafascynowania Pangalaną. Był to jedyny dystrykt w diecezji, który nie miał stałego misjonarza. Poprosiłem więc, aby mnie tam posłał. Trudno mi to wyrazić, ale od początku jakaś siła ciągnęła mnie i popychała, abym zdecydował się na pracę misyjną właśnie w tym regionie. Biskup dał mi do dyspozycji małą motorówkę i 8 września 1993 roku, w święto narodzenia Zgromadzenia Słowa Bożego, rozpocząłem misyjną postać.

Teren nie był łatwy. Z opowieści starych misjonarzy wiedziałem, że wiele wiosk wprost nie życzyło sobie wizyt wazaha, tj. białego. Tak było w przeszłości, lat temu trzydzieści czy więcej. Chciałem podjąć to nowe wyzwanie. Byłem przekonany, że mogę liczyć na Ducha Świętego i Jego łaskę, która może przemienić każde ludzkie serce...”

Z naszej parafialnej biblioteki:

Motorówką z Jezusem

KS. ZDZISŁAW GRAD SVD

W Tygodniu Misyjnym polecamy jedną z wielu książek w naszym parafialnym księgozbiorze, opowiadających o pracy polskich misjonarzy na wielu kontynentach.

Książka „Motorówką z Jezusem” jest zbiorem bardzo osobistych relacji o. Zdzisława Grada SVD, ukazujących jego działalność misyjną w latach dziewięćdziesiątych w Madagaskarze, w diecezji Mananjary.

Tak rozpoczyna się jego opowieść:

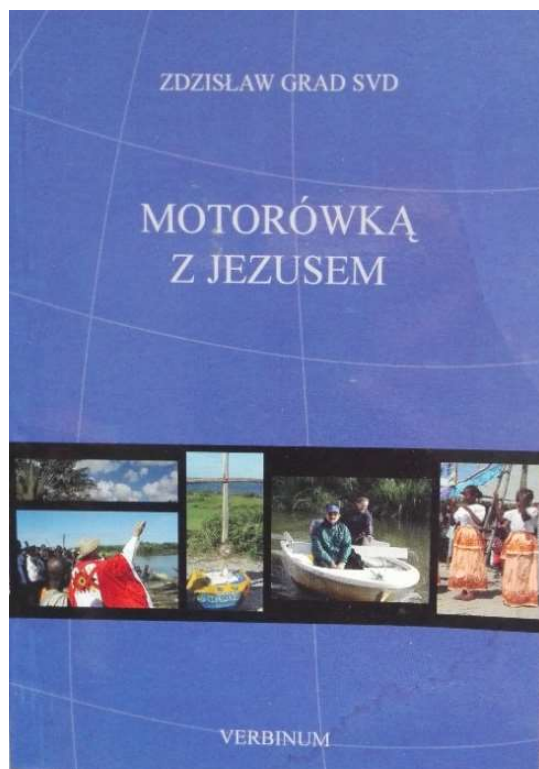
„Wszystko zaczęło się w 1992 roku, kiedy podjąłem się ewangelizacji terenu położonego nad kanałem Pangalana. Przybyłem na Madagaskar 4 września tegoż

roku w towarzystwie mojego kolegi, o. Krzysztofa Pawlukiewicza, oraz o. Jose Quadrosa Sebastiana, który pochodził z Indii. Byliśmy drugą grupą misjonarzy werbistowskich, która dołączyła do pierwszej czwórki współpracowników z Indonezji. Madagaskar był w owym czasie naszą nową misją. Zgromadzenie Słowa Bożego zostało zaproszone do diecezji Mananjary przez jej ordynariusza, malgaskiego jezuitę Xaviera Tabao. Diecezja rozciągała się u wybrzeży Oceanu Indyjskiego i należała do terenów pierwszej ewangelizacji. Tylko osiem procent mieszkającej tam ludności można było uznać za chrześcijan. Pozostali byli wyznawcami rodzimej, religii animistycznej. Powierzono nam trzy dystrykty: Vohilavę, Mahavokę i Pangalanę, która rozciągała się wzdłuż Oceanu Indyjskiego i szeregu rzek i rozlewisk połączonych kanałami w jeden kompleks. Jedyńm środkiem lokomocji mogła być tylko tradycyjna łódź malgaska albo motorówka.

Wioski były rozrzucone bądź wzdłuż wybrzeża oceanicznego, bądź nad jeziorami lub kanałem Pangalana. Po kilkumiesięcznej nauce języka malgaskiego w mieście Ambositra, region Pangalany stał się moją parafią. Ludność zamieszkująca te tereny należała do trzech plemion: Betsimisaraka, Antemoro i Antambahoaka. Wszystkie one w większym lub mniejszym stopniu doszukiwały się swojego pochodzenia w tradycji arabskiej sprzed wielu wieków. Biskup nie ukrywał swojego zatroskania o Pangalanę. Był to jedyny dystrykt w diecezji, który nie miał stałego misjonarza. Poprosiłem więc, aby mnie tam posłał. Trudno mi to wyrazić, ale od początku jakaś siła ciągnęła mnie i popychała, abym zdecydował się na pracę misyjną właśnie w tym regionie. Biskup dał mi do dyspozycji małą motorówkę i 8 września 1993 roku, w święto narodzenia Zgromadzenia Słowa Bożego, rozpocząłem misyjną postugę.

Teren nie był łatwy. Z opowieści starych misjonarzy wiedziałem, że wiele wiosek wprost nie życzyło sobie wizyt wazaha, tj. białego. Tak było w przeszłości, lat temu trzydzieści czy więcej. Chciałem podjąć to nowe wyzwanie. Byłem przekonany, że mogę liczyć na Ducha Świętego i Jego łaskę, która może przemienić każde ludzkie serce...”

Z naszej parafialnej biblioteki:

Motorówką z Jezusem

KS. ZDZISŁAW GRAD SVD

W Tygodniu Misyjnym polecamy jedną z wielu książek w naszym parafialnym księgozbiorniku, opowiadających o pracy polskich misjonarzy na wielu kontynentach.

Książka „Motorówką z Jezusem” jest zbiorem bardzo osobistych relacji o. Zdzisława Grada SVD, ukazujących jego działalność misyjną w latach dziewięćdziesiątych w Madagaskarze, w diecezji Mananjary.

Tak rozpoczyna się jego opowieść:

„Wszystko zaczęło się w 1992 roku, kiedy podjąłem się ewangelizacji terenu położonego nad kanałem Pangalana. Przybyłem na Madagaskar 4 września tegoż roku w towarzystwie mojego kolegi, o. Krzysztofa Pawlukiewicza, oraz o. Jose Quadrosa Sebastiana, który pochodził z Indii. Byliśmy drugą grupą misjonarzy werbistowskich, która dołączyła do pierwszej czwórki współpracowników z Indonezji. Madagaskar był w owym czasie naszą nową misją. Zgromadzenie Słowa Bożego zostało zaproszone do diecezji Mananjary przez jej ordynariusza, malgaskiego jezuitę Xaviera Tabao. Diecezja rozciągała się u wybrzeży Oceanu Indyjskiego i należała do terenów pierwszej ewangelizacji. Tylko osiem procent mieszkającej tam ludności można było uznać za chrześcijan. Pozostali byli wyznawcami rodzimej, religii animistycznej. Powierzono nam trzy dystrykty: Vohilavę, Mahavokę i Pangalanę, która rozciągała się wzdłuż Oceanu Indyjskiego i szeregu rzek i rozlewisk połączonych kanałami w jeden kompleks. Jedyńm środkiem lokomocji mogła być tylko tradycyjna łódź malgaska albo motorówka.

Wioski były rozrzucone bądź wzdłuż wybrzeża oceanicznego, bądź nad jeziorami lub kanałem Pangalana. Po kilkumiesięcznej nauce języka malgaskiego w mieście Ambositra, region Pangalany stał się moją parafią. Ludność zamieszkująca te tereny należała do trzech plemion: Betsimisaraka, Antemoro i Antambahoaka. Wszystkie one w większym lub mniejszym stopniu doszukiwały się swojego pochodzenia w tradycji arabskiej sprzed wielu wieków. Biskup nie ukrywał swojego zafascynowania Pangalaną. Był to jedyny dystrykt w diecezji, który nie miał stałego misjonarza. Poprosiłem więc, aby mnie tam posłał. Trudno mi to wyrazić, ale od początku jakaś siła ciągnęła mnie i popychała, abym zdecydował się na pracę misyjną właśnie w tym regionie. Biskup dał mi do dyspozycji małą motorówkę i 8 września 1993 roku, w święto narodzenia Zgromadzenia Słowa Bożego, rozpocząłem misyjną postać.

Teren nie był łatwy. Z opowieści starych misjonarzy wiedziałem, że wiele wiosek wprost nie życzyło sobie wizyt wazaha, tj. białego. Tak było w przeszłości, lat temu trzydzieści czy więcej. Chciałem podjąć to nowe wyzwanie. Byłem przekonany, że mogę liczyć na Ducha Świętego i Jego łaskę, która może przemienić każde ludzkie serce...”